
**Ἀντιφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων,
Δυρραχίου καὶ πάσης Ἀλβανίας κ. Ἰωάννου πρὸς τὴν Αὐτοῦ
Θειοτάτην Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ.
Βαρθολομαῖον κατὰ τὸ συλλεΐτουργον αὐτῶν**

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας
Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ
περιπόθητε ἀδελφε καὶ συλλειτουργγὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος,

Κύριε Βαρθολομαῖε,

Μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Κύριον τῆς
δόξης, ἐτελέσαμεν σήμερον ἀπὸ κοινοῦ τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, τὸ
μυστήριον τῶν μυστηρίων, τὴν πηγὴν καὶ τὸ τέλος πάσης ἀποστολικῆς
ἐνεργείας. Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία «διαίρει τοῖς
πᾶσι καθὼς βούλεται», μᾶς συνήγαγεν εἰς τὸ αὐτό, ἵνα ὁμοθυμαδὸν
προσφέρωμεν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν καὶ νὰ ἀνανεώσωμεν τὴν κλησὶν
μας ὡς κηρύκων τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα
τὰ ἔθνη», δὲν εἶναι ἀπλῶς μία ἱστορικὴ ἀνάμνησις, ἀλλὰ ἐπιτακτικὴ
πρόσκλησις ἀπευθυνομένη πρὸς κάθε γενεάν, κάθε τοπικὴν Ἐκκλησίαν,
κάθε πιστόν. Καὶ ἡ δύναμις διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς
ἀντλεῖται ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν, ὅπου ὁ Χριστός, «ὁ Ποιμὴν ὁ καλός»,
τρέφει τὸ ποίμνιόν Του καὶ τὸ καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ μεταδώσῃ τὴν χαρὰν τῆς
σωτηρίας.

Τίθεται τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Εἰς ποῖον κόσμον καλούμεθα νὰ
κηρύξωμεν σήμερον τὸ ἀναλλοίωτον Εὐαγγέλιον τῆς ἀληθείας; Εἰς
τὴν ἐποχὴν τῶν ραγδαίων μεταβολῶν, ἡ τεχνολογικὴ ἐπανάστασις
ἀνατρέπει καθημερινῶς τὰ δεδομένα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπικοινωνίας καὶ
συμβιώσεως. Ἡ ψηφιακὴ ἐποχὴ, παρά τοὺς ἀσυλλήπτους τρόπους
συνδέσεως τῶν ἀνθρώπων, ἔχει ἐντείνει τὴν μοναξιὰν καὶ τὴν
ἀποξένωσιν. Οἱ νέοι, συνδεόμενοι μετὰ πολλαπλῶν «φίλων» διὰ
τῶν μέσων κοινωνικῆς δικτυώσεως, παραμένουν, ἐντούτοις, μόνοι
ἀναζητοῦντες τὸ νόημα τῆς ὑπάρξεως. Ἡ εἰσβάλλουσα ὀρμητικῶς
εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν τεχνητὴ νοημοσύνη, θέτει θεμελιώδη ἐρωτήματα
περὶ τῆς μοναδικότητος τοῦ «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ
δημιουργηθέντος ἀνθρώπου καὶ τοῦ αὐτεξουσίου αὐτοῦ. Συγχρόνως,
γινόμεθα μάρτυρες σοβαρᾶς πνευματικῆς κρίσεως. Ὁ ἀπόλυτος
χαρακτήρ τῆς ἀληθείας ἔχει ἀμφισβητηθῇ, ὁ καταναλωτισμὸς μετεβλήθη

εἰς εἰδωλολατρείαν καὶ διάφορα ὑποκατάστατα πνευματικότητος προβάλλονται ὡς λύσεις διὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ ὑπαρξακοῦ κενοῦ. Ὅμως, αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ κρίσις δύναται νὰ ἀποβῇ «*praeparatio evangelica*», διότι ὁ ἄνθρωπος ποὺ διψᾷ ἀναζητεῖ τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος τοῦ ζῶντος, ἐνῶ αἱ ἀπρόσωποι πολυθόρυβοι δυτικαὶ κοινωνίαι ἀποτελοῦν *terra missionis*.

Ποία ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς συγχρόνους προκλήσεις; Πῶς θὰ μεταφερθῇ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας εἰς ἀνθρώπους φαινομενικῶς ἀδιαφόρους ἢ καὶ ἐχθρικούς;

Ἡ ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ εὐαγγελισμὸς δὲν εἶναι προσηλυτισμός, ἀλλὰ κάλεσμα μετοχῆς ἀνεξαιρέτως ὅλων εἰς τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου. Ἡ πίστις δὲν ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ μεταδίδεται ὡς ἡ πνευματικὴ ἐμπειρία τῆς συναντήσεως μὲ τὸν Ἀναστάντα Χριστόν. «Ὁ γευσάμενος γινώσκει», λέγουν οἱ Πατέρες. Καὶ ἡμεῖς, γευσάμενοι τὸν γλυκασμὸν τῆς ωραιότητος τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα νὰ γινώμεθα «λειτουργοὶ μετὰ τὴν Λειτουργίαν», συνεχίζοντες τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν.

Ἡ δύναμις τῆς προσωπικῆς μαρτυρίας παραμένει ἀναντικατάστατος. Ὅσοι αὐθεντικῶς ζοῦν τὸ Εὐαγγέλιον ἀποδεικνύουν τὴν ἀλήθειάν του συχνῶς καὶ διὰ τῆς εὐγλώττου σιωπῆς τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας, τῆς συγχωρήσεως. Οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ὁμολογηταί, καὶ γενικῶς ὅλοι οἱ ἅγιοι τὴν μνήμην τῶν ὁποίων ἐορτάζει σήμερον ἡ ἐκκλησία ὡς εὐγεύστων καρπῶν τοῦ παραδείσου, θυσιασθέντες ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, οἱ ξενίζοντες τὸν ξένον, οἱ φροντίζοντες τὸν πάσχοντα, οἱ συγχωροῦντες τὸν ἐχθρόν, εἶναι εὐαγγελισταὶ τῆς κάθε ἐποχῆς.

Ἡ ποιμαντικὴ διάστασις τοῦ εὐαγγελισμοῦ ἀπαιτεῖ νὰ συναντήσωμεν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται. Κατὰ τὸ πρότυπον τῆς θείας συγκαταβάσεως καὶ τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἡμεῖς καλούμεθα εἰς συγκατάβασιν ἀγάπης, καθιστάμενοι ἰατροὶ ψυχῶν, ὑπομένοντες καὶ μακροθυμοῦντες, ἀναμένοντες τὸν καιρὸν τοῦ Θεοῦ διὰ κάθε ψυχὴν.

Ἐπιτρέψατέ μοι, νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὴν μοναδικὴν ἐμπειρίαν τῆς κατ' Ἀλβανίαν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μετὰ ἀπὸ δεκαετίας βιαίου ἀθεϊσμοῦ καὶ διωγμῶν, ἡξιώθη θαυμαστῆς ἀναγεννήσεως. Μετὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ, νέοι ἄνθρωποι, ἄνευ κληρονομικῶν καταβολῶν πίστεως, προσῆλθον ἐκζητοῦντες τὸν Χριστόν. Τότε δὲν ὑπῆρχον μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ οὔτε ὠργανωμένα προγράμματα. Ὑπῆρχεν, ὅμως, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ αὐθεντικότης.

Ἐμάθομεν ὅτι ἡ πίστις δὲν ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ κερδίζεται. Ὅτι ἡ διακονία καὶ ἡ ἀγάπη ἐν τῇ πράξει καρποφοροῦν περισσότερον ἀπὸ τὰς θεωρητικὰς συζητήσεις. Κατενοήσαμεν, ἐπίσης, ὅτι ἡ γλωσσικὴ ἡμῶν ἐπικοινωνία μετὰ τῶν νέων ἐκτὸς ἀπὸ τὴν χρῆσιν τῆς μητρικῆς γλώσσης ὀφείλει νὰ προστρέχη καὶ εἰς τὸν ἰδικὸν των γλωσσικὸν κώδικα, ἀποφεύγουσα τὴν ἀναφορὰν εἰς ἀρνητικῶς φορτισμένους θεολογικοὺς ὅρους.

Οἱ νέοι μας, ἐπὶ παραδείγματι, ἀκούοντες τὴν λέξιν «ἁμαρτία» ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ πνευματικοῦ εὐκόλως ἀπωθοῦνται, συνδέοντες αὐτὴν μετὰ τῆς τιμωρίας καὶ τῆς καταδίκης. Ἐὰν ὅμως γίνεται ἀναφορὰ εἰς ἐνδεχόμενον ἐσωτερικὸν κενόν, πνευματικὴν ἀνησυχίαν καὶ ὑπαρξιακὴν ἀναζήτησιν, τότε διανοίγεται ἀφ' ἑαυτῆς ἡ ὁδὸς διὰ τὸν ἐντοπισμὸν τῆς προσωπικῆς ἀσθενείας καὶ τὴν ἀναζήτησιν τῆς θεραπείας. Ἐμάθομεν, λοιπόν, ὅτι ὁ ἀπλοῦς καὶ ταπεινὸς τρόπος ζωῆς ἐλκύει περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐπίδειξιν δυνάμεως. Οἱ νέοι ἡμῶν ἱερεῖς, ἐπὶ τὸ πλεῖστον προερχόμενοι ἐξ οἰκογενειῶν τῆς ἀθειστικῆς περιόδου, ἐπιδεικνύουν ἰδιαίτερον ἱεραποστολικὸν ζῆλον, γνωρίζοντες ἐξ ἰδίας πείρας τὴν ἀπουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ζωὴν.

Ὡσαύτως εἰς ταύτην τὴν μεγάλην πρόκλησιν τοῦ εὐαγγελισμοῦ κατενοήσαμεν καὶ αἰσθανόμεθα ὅτι εἶχε κοπῇ ὁ κορμός, αἱ ῥίζαι ἦσαν ζῶσαι.. Αἱ ῥίζαι αἱ ὁποῖαι εἶχον φυτευθῇ ἐπὶ αἰῶνας ἐν τοῖς χώμασιν ἡμῶν.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ κατ' Ἀλβανίαν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σεμνύνεται διὰ τὰς ἀποστολικὰς αὐτῆς καταβολὰς καὶ τὴν μακραίωνα ἱστορικὴν παρουσίαν εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἰλλυρικόν. Τὸ Δυρράχιον, ἡ ἀρχαία Ἐπίδαμνος, σημαντικὸς λιμὴν τῶν κλασικῶν χρόνων καὶ ἀργότερον τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπετέλει τὴν δυτικὴν ἀπόληξιν τῆς περιφήμου Ἐγνατίας Ὁδοῦ, καθιστῶσα τὴν περιοχὴν ἡμῶν σημαντικὸν σύνδεσμον μετὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσεως, γέφυραν πολιτισμῶν καὶ παραδόσεων, τόπον συναντήσεως τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ τοῦ δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ μνεία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου περὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου «ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ» (Ρωμ. 15:19) μαρτυρεῖ τὴν ἀρχέγονον διασπορὰν τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος εἰς τοὺς τόπους ἡμῶν.

Πλειὰς ἀγίων καὶ μαρτύρων ἡγίασαν τὴν μαρτυρικὴν γῆν τῆς Ἀλβανίας. Ἀπὸ τὸν Καίσαρα, τὸν πρῶτον ἐπίσκοπον Δυρραχίου, κατὰ τὴν παράδοσιν ἓνα ἐκ τῶν Ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων, ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐγέννησεν ἀγίους οἱ ὁποῖοι ἐφώτισαν οὐ μόνον τὴν γῆν μας ἀλλὰ καὶ εὐρυτέρας περιοχὰς τῆς χριστιανικῆς Οἰκουμένης. Οἱ Ἱερομάρτυρες

Ἄστιος, ἐπίσκοπος Δυρραχίου καὶ Ἐλευθέριος, ἐπίσκοπος Ἰλλυρικοῦ μεῖ ἔδραν τὴν Αὐλῶνα, κηρύξαντες ἀόκνως τὸ Εὐαγγέλιον ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν διὰ τοῦ μαρτυρίου. Παραλλήλως τὰ ὀνόματα Ἐπισκόπων Δυρραχίου καταγράφονται εἰς τὸν κατάλογον μελῶν Οἰκουμενικῶν ἢ Πατριαρχικῶν Συνόδων.

Εἰδικότερον τρεῖς ἅγιοι συνδέουν στενῶς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης, ὁ Ἀγγελόφωνος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Δυρράχιον κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα. Ὑπῆρξεν μυσταγωγὸς τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, ἡσκήτευσεν εἰς τὴν Μεγίστην Λαύραν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπου καὶ ἐκοιμήθη ὁσιακῶς. Ἡ συμβολὴ τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ τέκνου ἡμῶν εἰς τὴν ἱερὰν μουσικὴν παράδοσιν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν καθοριστική.

Ὁ Ἅγιος Νήφων, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως γεννηθεὶς ἐν Πελοποννήσῳ ἐξ Ἀρβανίτου πατρός, συνεδέθη στενῶς μετὰ τοῦ ἔθνικοῦ ἥρωος τῆς Ἀλβανίας Γεωργίου Καστριώτη Σκεντέρμπεη. Ἡ πνευματικὴ ἀδελφοποίησις αὐτῶν καὶ ἡ διακονία τοῦ Ἁγίου ὡς ἱερέως εἰς τὴν Κρούγιαν, πρωτεύουσαν τοῦ Σκεντέρμπεη, πρὸ τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ἀποτελεῖ ζωντανὸν παράδειγμα τῆς ἐνότητος πίστεως καὶ Φιλαδελφίας.

Ὁ Ἰσαπόστολος Ἱερομάρτυς Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα διασχίσας μετὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πολλὰς ἐπαρχίας τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας, ἐκήρυξεν μετὰ παρρησίας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ συμβαλὼν διὰ τοῦ μαρτυρίου εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Ἡ ἀφύπνισις τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τοῦ ἀλβανικοῦ λαοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20ου αἰῶνος καὶ ἡ σύστασις τοῦ παρὰ Θεοῦ εὐλογηθέντος νεαροῦ ἀλβανικοῦ ἐθνικοῦ Κράτους τὸ 1912 ἐδημιούργησαν νέας συνθήκας διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὀργάνωσιν τῆς χώρας. Οἱ ἐν Ἀλβανίᾳ εὐσεβεῖς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀπετάθησαν πρὸς τὸν Ἁγιώτατον Ἀποστολικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον καὶ θαρρούντως πρὸς αὐτὴν τὰς παρούσας αὐτῶν ἐξέθεντο ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκας.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, βλέπον μετὰ φιλοστόργου προσοχῆς τὴν υἱικὴν αὐτῶν ταύτην αἴτησιν, ἔγνω εὐμένως τὸ αἶτημα τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ἀγαπητῶν κατὰ πνεῦμα υἱῶν καὶ ἐν ὥραις αἰσίσαις τὸ 1937, ἐπὶ Πατριάρχου Βενιαμὶν τοῦ Α', ἀνεκήρυξεν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας εἰς πνευματικὴν ἀδελφὴν μετὰ πλήρη αὐτοκεφαλίαν.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀθεϊστικοῦ καθεστῶτος ὑπῆρξεν ἡ ἀλγεινότερα. Ὁ βάνουσος καὶ συστηματικὸς διωγμὸς ὅστις ἐξαπελύθη κατὰ ἐναντίον πάσης θρησκευτικῆς ἐκδηλώσεως ἀπὸ τοῦ 1967, ὠδήγησεν εἰς τὴν κατεδάφισιν ἢ βεβήλωσιν ἐκατοντάδων ἱερῶν ναῶν καὶ μονῶν, εἰς τὴν φυλάκισιν, τὸν βασανισμόν καὶ τὸν θάνατον δεκάδων κληρικῶν καὶ πιστῶν, εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης θρησκευτικῆς πράξεως, ἀκόμη καὶ τῆς κατ' ἰδίαν κατὰ μόνας προσευχῆς.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἔφθασεν «ὡς τὰς πύλας τοῦ Ἄδου». Τὸ καθεστῶς ἐκήρυξεν τὴν Ἀλβανίαν ὡς τὸ «πρῶτον ἀθεϊστικὸν κράτος τοῦ κόσμου», δοκοῦν ὡς ὀριστικῶς ἐξαλειφθὲν πᾶν θρησκευτικὸν ἵχνος ἐν τῇ χώρᾳ. Ἀλλὰ ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτι «πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16:18) ἀπεδείχθη ἰσχυροτέρα πάσης δολίας ἀνθρωπίνης μηχανῆς καὶ παντὸς ἀπηνοῦς διωγμοῦ.

Καὶ τὸ θαῦμα συνετελέσθη! Ἡ κατάρρευσις τοῦ ἀθεϊστικοῦ καθεστῶτος τὸ 1991 ἤνοιξε τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ ἡ κατάστασις ἦτο τραγικὴ: οὐδεὶς ἐν ἐνεργείᾳ ἱεράρχης, ἐλάχιστοι πρεσβύτεροι ἐν ζωῇ, ναοὶ κατεστραμμένοι ἢ ποικιλοτρόπως συληθέντες, οὐδεμία ἐκκλησιαστικὴ ὀργάνωσις καὶ ὑποδομὴ, οὐδεμία θεολογικὴ ἐκπαίδευσις.

Εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπέδειξεν ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην καὶ μέριμναν αὐτοῦ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας. Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὥρισε τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τὸν ἐπίσκοπον Ἀνδρούσης (Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοποτηρητὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Εἰρηνοπούλεως- Δυτικῆς Ἀφρικῆς) Ἀναστάσιον ὡς πατριαρχικὸν Ὑψάρχον, μὲ ἀποστολὴν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀλβανίαν διὰ τὰς πρῶτας ἐπαφὰς μετὰ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς χώρας. Ἡ ἐκλογὴ ἐνὸς ἱεράρχου μὲ πλουσίαν ἱεραποστολικὴν ἐμπειρίαν, μὲ βαθεῖαν θεολογικὴν κατάρτισιν, διεθνῇ ἀναγνώρισιν καὶ ὀργανωτικὰς ἱκανότητας, ἀπεδείχθη εὐλογία Θεοῦ διὰ τὴν ἐκ θεμελίων ἀνασυγκρότησιν τῆς ἐρειπωθείσης Ἐκκλησίας.

Τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπετελέσθη κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας δεκαετίαι εἶναι ἀδιαμφισβητήτως ἐντυπωσιακὸν καὶ μαρτυρεῖ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως καὶ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐκ τῆς τέφρας καὶ τῶν ἐρειπίων, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας ἀνεσυγκροτήθη πνευματικῶς καὶ ὕλικῶς.

Ἡ παροῦσα τρίτη χιλιετία μᾶς ἐπιτάσσει τόλμην καὶ ὀραματισμόν, πίστιν καὶ διάκρισιν, παράδοσιν καὶ ἀνανέωσιν. Παραμένοντες ἐρριζωμένοι

εἰς τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ἀνοικτοὶ εἰς τὰς νέας προκλήσεις, ἐκφράζοντες τὸ αἰώνιον μήνυμα τοῦ εὐαγγελίου εἰς συγχρόνους γλωσσικοὺς κώδικας. Νὰ εἴμεθα παρόντες εἰς τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ εἴμεθα ἐκ τοῦ κόσμου.

Σήμερον, ἡ Ὁρθόδοξος Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας στέκεται μὲ μετριοφροσύνην ἀλλὰ καὶ αὐτοπεποίθησιν ἐνώπιον τῶν προκλήσεων τοῦ 21ου αἰῶνος. Ἡ ἐμπειρία τοῦ ἀδυσώπητου διωγμοῦ καὶ τῆς θαυμαστῆς ἀνασυστάσεως ἔχει ἐνισχύσει τὴν πίστιν ἡμῶν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τὴν νίκην τοῦ φωτὸς ἐπὶ τοῦ σκότους, τῆς ἀγάπης ἐπὶ τοῦ μίσους.

Ὁραματιζόμεθα μίαν δυνατὴν καὶ ἠνωμένην φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, φωνὴν μεταφέρουσα τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου μετὰ παρρησίας καὶ σοφίας, προσφέρουσα ἀπαντήσεις εἰς τὰ ὑπαρξιακὰ ἐρωτήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ τὴν θεραπείαν τῆς ἀγάπης εἰς τὰ τραύματα τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐνώνῃ τοὺς λαοὺς καὶ νὰ τοὺς καθοδηγῇ πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως παραμένει ἐπίκαιρος καὶ ἐπιτακτικὴ ὅσον ποτὲ ἄλλοτε.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας, κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνατοτήτων αὐτῆς εἶναι πρόθυμος νὰ ὑπηρεσίας εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον.

Παναγιώτατε, δεχθῆτε τὴν ἐκ βάθους καρδίας εὐγνωμοσύνην ἡμῶν διὰ τὴν πατρικὴν ἀγάπην, τὴν ἀδιάλειπτον στήριξιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας. Ἡ παρουσία ἡμῶν σήμερον εἰς τὸ Φανάριον διακηρύττει τὴν ἀγάπην, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ἡμῶν πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον Ὑμῶν καὶ τὸν ὑψηλὸν θεσμὸν τὸν ὁποῖον θεοχαρίτως ἐκπροσωπεῖτε.

Περαίνων θέλω νὰ ἐκφράσω τὴν βεβαιότητά μου ὅτι «ὁ δὲ δυνάμενος ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν» (Ἐφεσ. 3:20), θὰ εὐλογήσῃ τὰς προσπάθειάς ἡμῶν καὶ θὰ καρποφορήσῃ τὸν λόγον Του.

Ὁ Κύριος τῆς δόξης, εἴθε νὰ ἐνισχύῃ Ὑμᾶς, νὰ φωτίζη τὰς ἀποφάσεις καὶ νὰ εὐλογῇ τὸ ποίμνιον Ὑμῶν. Ἀμήν.

*Πατριαρχικὸς Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Γεωργίου – Φανάριον
Κυριακὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν 2025*